

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. kimavca 1916.

Leto XVII.

Jelka.

V gozdu poje ptič glasan:
„Jelka, Jelka, dober dan!“

Jelka ptičko gre iskat,
v gozd gre s Palčki kramoljat.

Jelka išče venomer,
ptičke, Palčkov — ah, nikjer!

Jelka plaka sto solzic —
a zaman je ves njen klic.

Sto solzic otrne si,
pa na domek vrne se.

V srčecu ji je hudó,
v dušici pa, ah, težkó . . .

Pusti, Jelka, solze vse,
slušaj, kaj ti striček del

Ptiček bratec ti je zvit:
v vrhu tam čepi ti skrit.

Prideš blizu — ti zbeži,
smeje se ti: „Hi-hi-hi . . .“

Palčke iščeš pač zaman —
Palčki spijo ves ti dan.

Tam v duplini s polhi spe,
v noči se šele zbudé,

v noči, ko je strah, temá,
Palček s Palčkom se igra.

To je smeh, srebrn in zlat:
„Pridi, Jelka, se igrat!

Vodo zlato pila boš,
jedla med najslajših rož.

Damo ti potice tri
za Božiče — hi-hi-hi . . .“

V gozd bi Jelka rada šla,
pa ji strah je sred srcá.

Rajša leže prelepó,
v posteljici spi mehkó.

Sanje prineso ji med,
zlato čašo — rosen cvet.

In potico pa z nebes
zvezda pošlje ji zares.

Jelka v sanjah se smehlja,
saj potico, med ima.

Saj ji k Palčkom treba ni
v noči, ko je strah — hi-hi . . .

Jos. Vandot.

